

СПІВРОБІТНИЦТВО ГРОМАД ЯК ІНСТРУМЕНТ ІНФРАСТРУКТУРНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ

Камашев Анатолій Володимирович

Аспірант

Миколаївський національний аграрний університет

Після фінального етапу процесу децентралізації в Україні – новоутворенні громади мають перелік питань, які складно вирішувати самостійно, а саме: збір, утилізація та переробка сміття, забезпечення якісного централізованого водопостачання та водовідведення, ремонт та прибирання доріг, організація пасажирських перевезень, утримання пожежної охорони тощо, надання якісних соціальних послуг, тощо.

Переформатування та передача майна з районів новим адміністративним одиницям викликала стурбованість щодо спроможності підтримання існуючих об'єктів інфраструктури конкретною громадою самостійно, особливо коли до завершального етапу, то й чи інший об'єкт забезпечував послугами населенні пункти, які знаходяться зараз в різних громадах та фінансувалися з районного бюджету.

Одним з ефективних інструментів вирішення даного питання є співробітництво громад, механізм якого передбачений Законом «Про співробітництво територіальних громад», прийнятим ще у 2014 році.

Відповідно до Закону, співробітництво територіальних громад - це відносини між двома або більше територіальними громадами, що здійснюються на договірних засадах у визначених цим Законом формах з метою забезпечення соціально-економічного, культурного розвитку територій, підвищення якості надання послуг населенню на основі спільних інтересів та цілей, ефективного виконання органами місцевого самоврядування визначених законом повноважень. [1]

З часу прийняття ним скористалися майже півтори тисячі громад. Вони уклали 672 договори про співробітництво. Найбільше громади співпрацюють у сферах надання адміністративних послуг, житлово-комунального господарства, управління побутовими відходами. Основними перевагами співробітництва громад є: [2]

1) Здатність залучати приватні інвестиції та брати участь у проектах публічно-приватного партнерства;

2) Можливість укладання більш вигідних контрактів з приватними юридичними особами;

3) Підвищення освоєння інвестицій та довіра з боку кредиторів, завдяки чому можна швидше отримувати позики та залучати кошти з фондів ЄС та інших зовнішніх джерел;

4) можливість покращувати адміністративні послуги шляхом залучення більш кваліфікованого персоналу та здійснення акумуляції наявних ресурсів;

5) створення нових робочих місць та залучення інвестицій у порівнянні із фрагментарними діями окремих органів місцевого самоврядування;

6) зменшення виробничих витрати та забезпечення заощадження коштів завдяки обсягам діяльності (збільшення кількості одиниць «продукції» відносно виробничих витрат);

7) зменшення кількість осіб, які отримують послуги з економічно обґрунтованою вартістю (завдяки розширенню сфери дії);

8) підвищення рівню довіри серед кредиторів та здатність залучати зовнішнє фінансування як від держави, так і від приватних партнерів (завдяки покращенню співвідношення між витратами та вигодами проектів).

Цей інструмент дає можливість об'єднати управлінські і фінансові, майнові ресурси, щоб втілити ті проекти, які одній громаді не під силу або не рентабельно. Врешті, територіальні громади зможуть досягати максимальних результатів за рахунок ефективно використовувати бюджетних коштів та інших ресурсів.

Список літератури:

1. Закон України про співробітництво територіальних громад. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1508-18#Text>

2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://decentralization.gov.ua>